

Loes Floor

Brand

De vlammen vraten om zich heen. Het gras was geen partij voor ze, dor en gedroogd door de zon stonden ze klaar om zich over te geven aan de vlammenzee die ras op ze afstootte. De enkele grasspriet die nog wel een druppel vocht uit de losse zandgrond had weten te bemachtigen, zweette die uit en werd dampend verslonden door de brand die woekerde op de hei. Een bosbrand die was ontstaan bij een picknickplaats door een nonchalant weggegooide peuk en nu de hei had bereikt. Hei die normaal rond deze tijd weelderig groen met hier en daar al een wolkje paars floreerde, maar nu door de aanhoudende droogte, dor wachtte op de volgende ramp. De vlammenzee werd voorafgegaan door een verzengende hitte die alles verschroeide. Een onzichtbare vijand van de natuur, die niet meer achterliet dan de smeulende resten van graspollen, heidestruiken en zwartgeblakerd sprokkelhout. Het contrast met de brandweermannen die werkeloos aan de bosrand stonden was groot. In het bos woedde een brand die in jaren niet was voorgekomen, maar de brandweermannen konden niets doen. Zelfs de pompwagens die water uit sloten konden pompen, stonden werkeloos aan de rand van het bos, want alles stond droog. De enkele drinkplek voor de bosdieren was onbereikbaar voor de wagens van de brandweer. Helikopters met grote zakken water, waren de enige hoop. Boeren en wegwerkers waren ingezet om een brandgang te creëren twee kilometer verderop. Maar of ze op tijd waren en of het voldoende was, lag aan de wind. De brandweer kon deze keer niets doen.

Arno kwam die avond laat en terneergeslagen thuis. Hij was al jaren professioneel brandweerman en had al heel wat meegemaakt, maar dit was nieuw voor hem. Een groot natuurgebied dat verloren ging, door een achteloze wandelaar. Ze waarschuwden daar al jaren voor, maar mensen wilden niet luisteren. Ze kozen meer of minder bewust voor het verkeerde. Veel branden waren het gevolg van achteloos handelen. Maar dat geldt misschien wel voor het meeste ongeluk. Slachtoffers had hij ook vaak gezien. Zonder brandwonden, maar met rookschade, met brandwonden, wel en niet te redden, oud en jong. Het was geen fijne baan, maar wel een met een roeping. En het gaf hem status. Als hij zijn pak aan had, gingen mensen aan de kant, behandelden hem met respect. Dat ging vanzelf, zonder dat hij daar iets voor hoefde te doen. Dat gevoel vond hij machtig. Zodra het alarm afging, hij zijn pak inschoot en de wagen in sprong, groeide hij.

Ondanks dat hij er goed uitzag en dat van zichzelf wist, was hij onzeker als het om sociale contacten ging, vrouwen in het bijzonder. De vriendinnen die hij had gehad, waren allemaal

op hem afgestapt en waren ook net zo hard weer weggelopen toen hij weinig initiatief toonde. Hij vond het moeilijk. Dat hij er goed uit zag, had te maken met zijn trainingen in de sportschool. Als brandweerman moest hij fit zijn, maar hij rolde ook graag zijn spieren voor de spiegel. Natuurlijk had hij zijn ogen niet in zijn broekzak zitten, maar hij vond het zo eng om op iemand af te stappen dat hij liever afwachtte. Echte vrienden had hij niet, een echt gesprek ging hij liever uit de weg. Uitgaan deed hij vooral met zijn collega's, na een dienst even nablussen in hun stamkroeg. Daar kwamen ook bepaalde meiden op af. Als ze hem dan aanspraken, kon hij zich een avond met ze vermaken. Maar verliefd was hij nog nooit geweest. Tenminste, niet in zijn volwassen leven. Vierendertig was hij en alleen.

Hij vond het niet alleen moeilijk om op een vrouw af te stappen, of om zichzelf daarna mentaal bloot te geven, hij had zijn hart al aan een ander gegeven. Zij was het mooiste wat hem ooit was overkomen en ook het vreselijkste wat hem ooit had kunnen gebeuren. Het zoetste en het bitterste. Marijke, al net zo'n stomme naam als Arno, maar daar kon zij ook niets aan doen. Hij noemde haar toch het liefst Toots. Dat was ontstaan toen ze ooit eens samen op de film Tootsie stuitte bij het zappen. Dustin Hoffman speelt een man die een vrouw speelt. Ze hadden vreselijk moeten lachen en Marijke raakte er niet over uitgesproken. 'Toots' was geboren, eerst om te plagen, daarna sleet het erin. Hij was de enige die haar zo mocht noemen. Hij had ook bij Marijke een speciaal plekje. Een relatie hebben kon niet. Dat was het bittere aan alles. Hij wilde wel en zo graag dat hij er alles voor op zou geven, in een hartslag. Maar zij wilde niet. En dus gebeurde het niet. Ondertussen was zij maar twee jaar jonger dan hij en naarstig op zoek naar een partner om een gezin mee te stichten. Ze had meerdere langere relaties gehad, maar geen van de mannen bleef. Arno zou haar nooit verlaten. Hij zou haar nooit pijn doen, ook daarom kende hij zijn plek. Hij kon alleen maar wachten tot zij ook in zou zien dat ze voor elkaar gemaakt waren. Hij was ervan overtuigd dat dat moment zou komen. Hij had geen haast, ze hoefde niet jong te zijn, zodat ze zijn kinderen kon baren. Hij verlangde naar haar, niet naar kinderen.

Vandaag verlangde hij nog meer naar haar. Zoals hij troost bij haar zocht na iedere heftige brand, zo had hij haar vandaag ook nodig. Hij appte of hij langs kon komen en ze reageerde meteen. Twintig minuten later stak hij de sleutel in het slot van haar voordeur. Het was donker in huis, maar hij wist dat ze op hem lag te wachten. Hij trok zijn schoenen uit en hoorde boven de wc doorspoelen. Vlug liep hij de trap op en legde zijn kleren over haar kleren op de stoel op haar slaapkamer. Hij kroop zachtjes naast haar in bed, ze lag weggedraaid van hem,

maar drukte haar lijf stevig tegen dat van hem aan. Meer had hij niet nodig. De volgende dag zou weer een lange dag worden, nu kon hij tenminste slapen.

De volgende dag ging hij direct uit zijn werk naar Marijke. Dit keer was het een boerenschuur die geblust moest worden, zonder dieren gelukkig. De geur van de brand hing om hem heen als nat zoethout. Marijke vond het een heerlijke geur, een spannende geur. Dat wist hij en hij kon niet wachten om samen onder de douche te gaan. Niemand kende zijn lijf beter dan Toots. Ze wist hoe ze zijn spieren kon ontspannen, maar ook hoe ze hem gek kreeg met een kleine aanraking. Arno genoot van de eerste waterstralen en haar aanrakingen. Hij wist dat hij moest genieten wanneer het kon. Marijke was niet ongemakkelijk in haar sociale contacten en kon zo maar weer een nieuwe relatie beginnen. Dan was er voor hem geen plek meer. Hij accepteerde dat. Niet omdat hij soft was, of omdat hij met zich liet spelen, maar gewoon omdat het niet kon. Ze waren voor elkaar gemaakt, maar zouden nooit echt samen zijn. Wel als het aan hem lag, maar hij besliste dat niet alleen. Als dat zo was, had hij het wel geweten. Dan waren ze naar het buitenland vertrokken. Naar een plek waar niemand ze kende. Ze zouden rigoureuus breken met hun oude leven. Het zou zijn alsof ze door een magische spiegel stapten en alles mogelijk was wat nu niet kon.

Er was iets anders vandaag aan Marijke, ze leek afwezig. Bijna werktuigelijk zeepte ze hem in, waardoor de ontspanning waar hij zo op gehoopt had, snel veranderde in een teleurgestelde irritatie.

‘Toots, wat is er? Als je dit niet wilt, dan doe ik het zelf wel hoor.’ Voordat ze in de douche stapten, had hij nog niets in de gaten gehad.

‘Nee, dat is het niet, ik weet dat je hard hebt gewerkt, ik wil dit graag voor je doen.’

‘Maar..., ik hoor een maar in je stem.’ Plotseling voelde hij zich heel erg naakt, volledig ingezeept en op nog geen twintig centimeter afstand van het blote lijf van Marijke.

‘Ik weet het niet, Arno.’ Hij had er een hekel aan als ze hem bij zijn naam noemde. De naam die hij van zijn ouders had gekregen, het voelde als een vloek. Het betekende ook dat ze serieus werd. ‘Misschien moeten we..., weet je, we worden er ook niet jonger op.’ Ze draaide eromheen. Ze wilde niet uitspreken wat hij moest horen. Ze pakte de douchekop uit de houder en spoelde zijn lijf af. Ze keek naar wat ze deed, maar zag hem niet. Ze zag niet zijn gespierde lijf, dat hij in de sportschool eigenlijk alleen voor haar zo fit hield. Voor de brandweer fit moeten zijn, was wel waar, maar hij zag er fitter uit dan al zijn collega’s. Hij wilde er voor haar goed uit zien, zodat zij haar hoofd op zijn borst kon leggen terwijl ze verzuchtte dat ze zich zo veilig voelde bij hem. Toen alle zeep van zijn lijf gespoeld was, pakte hij haar

bovenarmen beet en keek haar strak aan. ‘Heb je een ander?’ Iedere keer als hij dat vroeg, voelde het als een messteek in zijn buik. Ze had zo vaak een ander gehad en ze zou nog vaak een ander hebben. Of misschien niet vaak, maar nog een keer voor heel lang. Dat was nog erger. Hij wilde niet op het antwoord wachten en begon haar te zoenen. Ze zoende terug, maar niet echt van harte. Toch stond ze nog steeds naakt voor hem. Hij voelde haar warme damp langs zijn lijf omhoog trekken. Hij trok haar tegen zich aan en wentelde zich in de warmte van naakte natte lijf. Snel zette hij de douche uit, gooide haar een handdoek toe en droogde zichzelf snel af. Marijke had geen haast, dus nam hij de handdoek over, sloeg hem om haar heen en droeg haar naar de slaapkamer. Even moest ze lachen en riep dat hij moest stoppen. ‘Arno,’ eerst zacht, lachend, daarna steeds harder en serieuzer, ‘Arno, Arno stop nou, ik wil dit niet.’ Maar Arno hoorde niets meer, zag niets meer en als hij al iets voelde, was het puur fysiek. Marijke kronkelde onder zijn sterke lijf, maar hij hield haar zo tegen het bed gedrukt, dat ze geen kant op kon. Hij had haar nog nooit zo enorm gewild. Hij wilde haar helemaal. Nooit zou hij haar nog delen met een andere man. Waarom kon ze zich er niet bij neerleggen dat hij voldoende was voor haar. Meer dan voldoende. Hij was voor haar gemaakt of zij was voor hem gemaakt, want zij was jonger. Hij was er al toen zij kwam. Ze waren samen opgegroeid, hadden samen in de zandbak gespeeld en kenden elkaar door en door. Natuurlijk konden ze wel bij elkaar zijn, ze hoefde alleen maar alles hier achter te laten. Hij zou voor haar zorgen, hij zou zorgen dat ze niets te kort kwam. Ze hoefde hem alleen maar lief te hebben, zoals hij haar lief had. Alsof hij iemand anders was, zag hij zichzelf te keer gaan op haar. Hij zag zijn spieren verbeten aanspannen, hij glom van opwinding en van trots. En met die trots pompte hij alles wat hij was in haar. Toen zag hij haar liggen. Gebroken, haar lijf slap, haar wangen nat van de tranen en haar ogen ongelovig naar het plafond gericht. Verward kroop hij van haar af. Ging naast haar zitten op het bed. Ze bewoog niet en bleef zo liggen, met haar benen uit elkaar en haar handen naast haar hoofd, zoals hij haar had vastgehouden. Met een hand draaide hij haar hoofd naar zich toe en begon excuses te fluisteren, te huilen. Hij tilde haar op bij haar schouders, hield haar tegen zich aan en nog steeds bewoog ze niet. ‘Toots?’ huilde hij en hij zag hun lijven in de spiegel in de kast naast het bed. Hij stamelde; ‘Zusje, lief zusje’.

Loes Floor (1974) werkt als zelfstandig tekstschrijver. Omdat ze daarin niet al haar creativiteit kwijt kan, is ze begonnen met het schrijven van korte verhalen. Om te onderzoeken hoe anderen haar verhalen waarderen, is ze aan schrijfwedstrijden mee gaan doen. Dit is de tweede keer dat ze in de prijzen valt.

Dit jaar is ze ook gestart met een creatieve schrijfopleiding aan de schrijversacademie. Haar favoriete schrijvers op dit moment zijn: Arnon Grunberg, Thomas Olde Heuvelt, Herman Koch, Paul Auster, Brett Easton Ellis. Wat ze ook graag leest, zijn historische romans, zoals De heks van Limbricht (Susan Smit) en Schilderslief (Simone van der Vlugt). Allebei over krachtige vrouwen, maar dat is toeval.

Zie voor verdere informatie: <https://www.linkedin.com/in/loes-floor-b9a0507/>